

Kirsti Hakola

Kultasiipinen enkeli

Tositarinoita kohtalon oikuista

KULTASIIPINEN

ENKELI

Silloin hän oppi miten kuviteltu maailma muuttui
todellista elämää tärkeämmäksi; silloin hän oppi
maalailemaan kuvia jotka eivät olleet tosia eivätkä
koskaan tosiksi tulisikaan ... mutta joiden oli
tunnuttava todellistakin todellisimmilta; tarinan oli
tunnuttava ainakin mahdolliselta.

John Irving: Oman elämänsä sankari

Tammi 1985

KIRSTI HAKOLA

KULTASIIPINEN
ENKELI

Tositarinoita kohtalon oikuista

© 2025 Kirsti Hakola

Kansi: Kirsti Hakola, enkeli: Suomen Kukkatarvike Oy

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9406-7

SISÄLLYS

7	Nyt hän on mennyt
18	Perinteiset perjantait
29	Lusikkaleipiä ja karjalanpiirakoita
40	Mariannen muistolle
48	Käsi kädessä Hankoon
67	Herää Mummi, herää
72	Vanha kenkälaatikko
76	Punapohjaiset korkokengät
82	Seksiä ja korvapuusteja
89	Kultasiipinen enkeli
95	Pirskatin piiskut
102	Hellyyden varjot
111	Pikkuhiiri pissii
121	Siviilipukuinen poliisimestari
127	Sukellus ravunkuorien kanssa
137	Maltillinen maksaja
146	Lauantaipullo
157	Pieni kristallipikari
166	Väärin kiitetty
175	Terhin kaksi kuolemaa

NYT HÄN ON MENNYT

- Voi äiti-kulta, et sinä tänne kuole. Hoitavat sinut kuntoon samalla tavalla kuin ensimmäisenkin rintasyöpäsi, vakuutteli Piia vaikka kuinka monennen kerran uskomatta itsekään puheitaan. Siveli samalla luun laihaa kättä hajamielisenä ja katsoi äitiään silmiin. Silmät olivat painuneet syvälle kalpeisiin laihtuneisiin kasvoihin, katseesta puuttui loiste, tukkaa oli jäljellä muutama haiven, hampaat harvenneet.
- Höpsis, tunnen itseni. En jaksa enää. Mutta tänään minulla on sinulle juteltavaa. Pakko kerätä viimeiset voimat, korjasi Taina väsyneellä äänellä tyttärensä epärealistisen toiveikkaita puheita.

Taina ja Piia olivat eläneet mielenkiintoisen ja hyvän, tasapainoisesti iloisen elämän kahdestaan. Nuori, vasta 19-vuotias äiti ja pikkuinen, maitopurkin kokoinen tytär, jonka eloonjäämiseen monet eivät olleet uskoneet, olivat aloittaneet yhteisen taipaleensa Helsingin Kämpylässä vuonna 1988. Aikana, jolloin Mauno Koivisto toimi toisen kautensa presidenttinä ja maailmassa tapahtui monenlaisia mullistuksia, muun muassa 94 ensimmäistä naispappia vihittiin Suomessa virkaansa, Juha Valjakkala surmasi kolmihenkisen ruotsalaisen perheen Åmselessa ja

Ramsteinin lentonäytöksessä Saksassa lentokone syöksyi katselijajoukkoon surmaten 46 ihmistä.

Taina oli ollut koko elämänsä heiveröinen, pieniluinen ja vikkellä, hänen raskauttaan ei aikanaan moni ollut huomannut. Pienen tyttären henkiinjääminen oli ollut LPuskomaton ihme myös Kätilöopiston henkilökunnalle. Ensiluokkainen hoito ja kehittynyt lääketiede olivat pelastaneet Piian elämälle, onnelliselle elämälle.

Nyt äiti ja tytär istuivat kuten niin usein aikaisemmin yhdessä, keskittyivät vain toisiinsa ja juttelivat hiljaisella äänellä. Kuulivat ja kuuntelivat toisiaan, niin oli heillä aina ollut. Piia oli pukeutunut farkkuihin ja tarkoituksella punaiseen tyylikkääseen puseroon, jos se piristäisi äitiä. Tuuhea tumma tukka oli kauniisti nykerretty rentoon kampaukseen. Äiti sai nähdä, että Piia huolehti itsestään vaikeinakin aikoina.

- Minulla ei ole mitään kiirettä minnekään, on tässä koko päivä aikaa, niin että anna tulla vaan, yritti Piia keventää tunnelmaa ja istuutui keltaiseen upottavaan nojatuoliin.

Taina lepäsi saattohoitoon tarkoitettussa huoneessa, jossa oli kodinomainen varustus pitkäaikaisille vierailuille. Pehmeitä nojatuoleja, varavuode yöpymistä varten, oma kahvinkeitin ja vaihteleva lajitelma pikkuleipiä. Taustalla soi vaimeasti klassinen musiikki, nyt Brahmsia Tainan

toiveiden mukaan. Aina oli vieraiden lupa tulla ja mennä, vierailuajat eivät koskeneet näitä potilaita ja heidän vieraitaan. Oli tärkeä saada vielä olla yhdessä.

- Niin, minun pitää jutella sinulle Ristosta. On pitänyt meistä hyvää huolta kaikkina vuosina, visiteerannut ahkerasti ja näyttänyt meille miehen ja isän mallin, hyvin on näyttänyt. Käynyt meillä joka joulun, tehnyt joulun, kertoili Taina verkkaisesti.
- Tottakai, Ristohan on ollut aina läsnä meidän elämässä. Siis koko minun elämäni ainakin. Ihana ja esimerkillinen ihminen. Luotettava ja vekkuli.
- Ai ai, nyt koskee kovin. Voitko painaa summeria, että saan lisää jotain kipulääkettä, mitä vaan kunhan tehoaa.
- Osaan minä käyttää tuota laitetta, annostelen lisää ihan heti, just nyt. Helpottaako yhtään?
- Juu, kyllä vähän. Niin kuulehan, Risto on kohta tulossa tänne. Taitaa olla viimeinen kerta, kun ollaan kaikki yhdessä.
- No, katsotaan rauhassa mitä tuleman pitää eikä maalailta piruja seinille. Mukava taas tavata Ristoa, iloitsi Piia ja kohenteli äitinsä vaaleansinistä peittoja, sivelin tukan hiestyneitä haivenia ja pajasi valkeita poskia. Tulivat väkisin kyynelleet silmiin.
- Minähän en ole koskaan suostunut kertomaan, kuka sinun isäsi on Piia. Papinkirjoissakin lukee vain 'isä tuntematon'. Moni on sitä udellut, mutta

kun se ei kenellekään muulle kuulu kuin meille kahdelle tai ehkä oikeastaan kolmelle, niin olen jättänyt puheet sikseen.

Piiasta alkoi tuntua, että asia kävi liian raskaaksi äidille. Olivat henkiset ja ruumiilliset voimat niin loppu, että oliko tarpeen käydä selvittämään kaukaista historiaa, jonka kanssa ainakin Piia oli koko elämänsä voinut elää sulassa sovussa. Mitä hyödytti enää avata suurta salaisuutta, joka ei edes ollut enää mikään salaisuus, mutta sitä äiti ei tiennyt.

- No heippa, mitäs tänne kuuluu? kyseli iloisesti sirkuttaen hoitaja, joka hennon koputtelun jälkeen asteli reippaana huoneeseen tarkistamaan Tainan vointia ja mittareiden lukemia.
- Kiitos, ihan hyvää vaan, yritti Taina vastaukseksi. Ei häntä kukaan uskonut, ei uskonut itsekään.
- Tytär voi sitten painaa summeria, jos tarvitset lisää kipulääkettä, vahvisti hoitaja poistuessaan yhtä vikkelaasti kuin oli tullutkin.

Taina halusi jatkaa, oli viimeinen mahdollisuus, mutta Piian mielestä sai jo mielellään riittää.

- Kuule äiti-kulta, Risto ja minä ollaan tässä vuosien varrella puhuttu asia selväksi. Anteeksi vaan, sinun selkäsi takana, mutta silloin viisi vuotta sitten ensimmäisen rintasyöpäleikkauksesi aikana Risto oli niin ahdistunut, että halusi välttämättä

Miksi vanha kenkälaatikko oli niin paha, miten edesmennyt ystävä voi osallistua jumppatunnille, mitä Hangon kirjallisuuspäivän kohtalokkaasta tapaamisesta seurasi, kuinka räpiköidään ravunkuorien seassa, mitä kultasiipinen enkeli viestitti, miten konekirjoitustaito liittyy seksin myyntiin, voiko lapsi saada liikaa hellyyttä, miten Terhin kaksi kuolemaa olivat mahdollisia, mikä oli äidin perintönä jättämä musertava salaisuus, miksi poliisipäällikön puku oli tärkeä, miten lääkäri voi helposti pilata vastaanoton?

Näihin ja moniin muihin kysymyksiin novellikokoelma 'Kultasiipinen enkeli' antaa vastauksen - eikä lukija voi välttyä yllätyksiltä.

Arkipäiväiset sattumukset saavat muotonsa moninaisissa kertomuksissa, novelleissa jotka tuntuvat tavanomaisilta olematta kuitenkaan sitä.

Kirjaa lukee kuin söisi rasiallista suklaata, pala-kaksi yksitellen tai ahmien koko paketti kerralla. Miten vaan!

Mielenkiintoinen ja kevyt lukupaketti myös vähemmän lukeville.

